

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118004928/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

ede han at høre Akkorderne begynde at hviske frem under hendes Fingre. Men da lød det, som om et vredt Tag rev alle Strængene over, saa de døde i en skurrende Klang. Og Sølvør hørte aldrig Visen om Herr Tidemand mere.

Men Sølvør gik til sin levende Kilde, der randt i Fængslets mørkeste Afkrog — lydløst over skimlede Kvadre. Og han lukkede sine Øjne i skælvende Ømhed, medens han nærmede sine Læber til den spinkle Strøm, og al hans Sjæl samlede sig i det Ønske, at Kilden skulde bringe ham et Kys fra den Elskede, et Kys i en Draabe, der var dryppet fra hendes udslagne Haar i den friske Sommermorgen, et Kys i Duggen fra en Blomst, hun havde kysset.

Og naar det levende Vand flød fra hans Læber igen, da var det viet af hans Mund til Hilsen og Bud — Duften af hans Elskovskys skulde være opløst deri og følge det ned gennem Grundsten og Jord, til det sivede ud i Brønden, og hele denne Brønd skulde det meddele hans Kys, og alt Vandet skulde gennemduftes deraf som af en Draabe Rosenolie, og lutret af hans Kys skulde det skinnende og krystalblankt naa den Mund, hvorefter han alene tørstede.

— Sølvør rensede sit Fængsel for Smuds og Tudser og Kryb. Omhyggeligt afsøgte han

de skumleste Kroge, greb de lyssky Dyr og sendte dem ud af Gluggen til Sol og Græs. Selv gæstede Solen ham hver Dag og trængte sejrrig frem som en venlig Forbundsfølge, der vandrede i en stor lysende Rundkres over Murstensgulvet. Og hvor dens Straaler satte Spor, forsvandt den blege Svamp og Skimmel, og hele den Plet, hvor Gro havde hvilet, blev luftig og tør og ren, saa Sølv kunde kysse det Sted, hvor hendes gyldne Haar havde ligget, og den Sten, der havde baaret hendes unge fornemme Fod.

Om Natten faldt han ikke i Søvn uden at arbejde sig dybere og dybere ind i Tanken paa hende. Hans viljekraftige Fantasi var altid stærk nok til at trænge sig frem og finde, hvor hun var. Den tvang sig ud af den skoddede Dør, den pressede sig frem ad de krinklede Gange, den famlede sig op ad Vindeltrappen, hvor Foden næppe kunde finde Fæste, den løftede Egebjælker fra de stængte Døre — uden nogensinde at gaa fejl, drevet af en magisk Stedsans, naaede den gennem Gange og Døre frem til den sidste, der lydløst aabnede sig, til Draperiet, der tungt gled til Side, saa han stod for Gros Leje og saa hende stirre sig i